

Sygn. akt X C 634/23 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2024 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Malinowska

Protokolant : stażysta Kinga Gabrysiak

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2024 roku w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Spółdzielnia Mieszkaniowa (...)** z siedzibą w T.

przeciwko **T. J., J. J.**

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych T. J. i J. J. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w T. kwotę 1 334 zł (tysiąc trzysta trzydzieści cztery złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 listopada 2022 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych T. J. i J. J. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w T. kwotę 476,42 zł (czteryście siedemdziesiąt sześć złotych czterdzieści dwa grosze) wraz odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Katarzyna Malinowska

Sygn. akt X C 634/23 upr.

UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 6 marca 2024 roku)

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w T. wniosła pozew przeciwko T. J. i J. J. o zapłatę solidarnie kwoty 1 334 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 16 listopada 2022 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że T. J. i J. J. są właścicielami nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), zaś powódka jest użytkownikiem wieczystym gruntów przeznaczonych m.in. na drogi wewnątrzosiedlowe, z których korzystają osoby zamieszkujące na osiedlu. Podniesiono, że wyżej wymienieni jako mieszkańcy osiedla, mimo że nie są członkami spółdzielni powinni uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem części osiedla przeznaczonych do wspólnego korzystania stosownie do z art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. W związku z powyższym w ocenie Spółdzielni (...) winni ponosić koszty w wysokości odpowiadającej 1/52 wszystkich poniesionych kosztów przez Spółdzielnię.

Nakazem zapłaty z dnia 28 grudnia 2022 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu uznał roszczenie w całości i orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

T. J. i J. J. złożyli w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Nadto, wniesli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Poniesli, że mają świadomość, iż powinni łożyć na utrzymanie dróg, którymi się poruszają, jednakże w ich ocenie wysokość comiesięcznej opłaty ustalonej przez powódkę jest nieadekwatna i znacząco wygórowana w stosunku do odcinka drogi z jakiego w rzeczywistości korzystają.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że przy sporządzeniu uzasadnienia w niniejszej sprawie Sąd skorzystał z dyspozycji art. 505⁸ § 4 k.p.c. (w brzmieniu od 1 lipca 2023 roku), zgodnie z którym w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza czterech tysięcy złotych, uzasadnienie wyroku ogranicza się do wyjaśnienia podstawy prawnej. Przepis ten w niniejszej sprawie znajdował zastosowanie, gdyż powódka dochodziła zasądzenia od pozwanych kwoty 1 334 zł. Przedmiotowa sprawa została wszczęta w dniu 16 listopada 2022 roku (k. 4) kiedy możliwość sporządzenia skróconej wersji uzasadnienia była możliwa w sprawach o wartości przedmiotu sporu do 1.000,00 zł. Chociaż art. 505⁸ § 4 k.p.c. zmienił swoje brzmienie z dniem 1 lipca 2023 roku, należy zwrócić uwagę na przepisy przejściowe znajdujące się w ustawie nowelizującej. Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2023 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 614) nowa treść tego przepisu ma zastosowanie do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ww. ustawy.

Na wstępie należy wskazać, iż zasadniczo okoliczności sprawy były bezsporne. Przedmiotem sporu pomiędzy stronami był sposób ustalenia opłaty, poszczególne wydatki składające się na koszty utrzymania mienia spółdzielni przeznaczonego do wspólnego korzystania, a w konsekwencji w wysokość miesięcznej opłaty.

Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5.

W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że przepis art. 4 ust. 4 ww. ustawy ma zastosowanie nie tylko do właścicieli lokali mieszkalnych niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowej, ale również znajduje odpowiednie zastosowanie do właścicieli domów jednorodzinnych, niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowej jeżeli istnieją nieruchomości stanowiące mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu (tak SN w wyroku z dnia 4 listopada 2010 roku, IV CNP 32/10).

Art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nakłada ustawowy obowiązek na właścicieli lokali (stosując odpowiednio na właścicieli domów jednorodzinnych) uczestniczenia w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Ustawa nie definiuje pojęć kosztów eksploatacyjnych czy też kosztów utrzymania nieruchomości ani ich szczegółowo nie rozróżnia. W orzecznictwie przyjmuje się, że chodzi o koszty związane bezpośrednio z nieruchomością i szeroko pojętym jej utrzymaniem czy konserwacją urządzeń technicznych położonych w obrębie nieruchomości, konserwacja i oczyszczanie dróg, chodników, placów, a także podatek od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie oraz koszty związane z zarządzaniem nieruchomością.

Nie budzi wątpliwości, że elementem infrastruktury służącym do wspólnego korzystania są drogi wewnętrzne znajdujące się na osiedlu mieszkaniowym, które prowadzą do drogi publicznej. Nałożenie na właścicieli domów jednorodzinnych obowiązku uiszczenia opłaty za korzystanie z tych elementów mienia spółdzielni, które jest

niezbędne do prawidłowego korzystania z nieruchomości, wynika z założenia ustawodawcy, że korzystanie z tych elementów infrastruktury powinno być zagwarantowane (zob. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2013 roku, I CSK 434/12).

Brzmienie art. 4 ust. 4 zd. 2 ww. ustawy wskazuje, że właściciele nieruchomości niebędący członkami spółdzielni zobowiązani są do ponoszenia wydatków związanych z mieniem spółdzielni, ale wyłącznie tym przeznaczonym do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Przyjmuje się, że partycypacja przez właścicieli nie spółdzielców nie jest uzależniona od faktycznego korzystania z mienia spółdzielni oddanego do wspólnego korzystania, gdyż wystarczająca jest sama możliwość nieograniczonego korzystania z ww. mienia. Bez znaczenia pozostaje fakt czy korzystają oni z całości oddanego mienia, czy też owej możliwości nie wykorzystują (tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 4 stycznia 2017 roku, IV ACa 1553/15).

Rozważając niniejsze zagadnienie należy również uwzględnić całościową systematykę ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych. Ustawodawca w poszczególnych jednostkach redakcyjnych art. 4 (kolejnych ustępach) osobno określił obowiązki:

- 1) członków spółdzielni, którym przysługuje spółdzielcze prawo do lokali,
- 2) osób niebędących członkami spółdzielni, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokali,
- 3) członków spółdzielni będących właścicielami lokali,
- 4) członków spółdzielni, którzy oczekują na ustanowienie na ich rzecz spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego albo prawa odrębnej własności lokalu,
- 5) właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni

jednocześnie konkretnie zakreślając w pokrywaniu jakich kosztów są zobowiązani uczestniczyć. Odrębne uregulowanie ww. obowiązku i jego zróżnicowanie uzależnione od sytuacji prawnej podmiotu świadczy o intencjonalnym zabiegu. Niewątpliwie ustawodawca dostrzegł potrzebę niejednakowego traktowania wspomnianych podmiotów oraz konieczność wskazania zakresu i sposobu partycypowania w kosztach, czemu dał wyraz w redakcji art. 4 ww. ustawy. Jednakże nie zdecydował się na wyraźne zaznaczenie, iż właściciel nieruchomości niebędący członkiem spółdzielni zobowiązany jest do uczestniczenia w wydatkach wyłącznie z zakresie faktycznego korzystania z mienia spółdzielni, poprzestając jedynie na zakreśleniu jakiego mienia spółdzielni ww. obowiązek dotyczy. Natomiast zostało wyraźnie zaznaczone, iż ww. właściciele nie partycypują w kosztach związanych z działalnością spółdzielni i wprowadzono zasady korzystania przez nich z działalności spółdzielni (art. 4 ust. 5 ww. ustawy). Brak jednoznacznego dookreślenia zakresu uczestnictwa należy uznać za intencjonalne działanie ustawodawcy, który mając świadomość zróżnicowania pozycji członków spółdzielni i właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni ustawowo przyznał drugiej grupie uprawnienia takie jak zgłoszenie żądania przedstawienia kalkulacji wysokości opłat (art. 4 ust. 6 ww. ustawy) czy możliwość kwestionowania zasadności zmiany wysokości opłat bezpośrednio na drodze sądowej (art. 4 ust. 8 ww. ustawy).

Należy mieć również na względzie, że nałożenie obowiązku partycypowania w kosztach utrzymania części mienia spółdzielni (przeznaczonego do wspólnego korzystania) z jednoczesnym wyłączeniem art. 5 ustawy było ukierunkowane na zachęcenie do wstępowania właścicieli lokali do spółdzielni (uzasadnienie poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych druk nr 407).

Dla analizy powyższego problemu istotne jest również trzecie zdanie art. 4 ust. 4 ww. ustawy, które stanowi, że obowiązki te wykonują (chodzi o właścicieli lokali niebędący członkami spółdzielni) przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5. Pojęcie "na takich samych zasadach", o którym mowa w art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych oznacza, że wszyscy adresaci tej normy prawnej, charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowani tak samo, a więc

według jednakowej miary, bez zróżnicowania dyskryminującego lub faworyzującego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 marca 2018 roku, I CSK 555/17). Ustawodawca wprowadzając do normy wyrażonej w art. 4 ust. 4 ustawy określenie „na takich samych zasadach” dał wyraz woli równego traktowania właścicieli nieruchomości należących do spółdzielni i właścicieli nieruchomości niebędących członkami spółdzielni. Zatem sprzeczne z normą wynikającą z art. 4 ust. 4 ww. ustawy jest różnicowanie sposobu ustalenia uczestnictwa w wydatkach wynikających z utrzymania i eksploataowania mienia przeznaczonego do wspólnego korzystania w zależności od tego czy właściciel należy do spółdzielni czy też nie.

Podsumowując, wykładnia literalna, celowościowa i funkcjonalna art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych prowadzi do wniosku, że właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są zobowiązani do uczestniczenia w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania, niezależnie od faktycznego zakresu korzystania. Wystarczająca jest sama nieskrępowana możliwość korzystania z ww. mienia spółdzielni.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy wskazać, że pozwani są uprawnieni do korzystania z wszystkich dróg osiedlowych (ulicy (...)) bez żadnych ograniczeń. Wspomniane ulice położone są na terenie osiedla administrowanego przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) z siedzibą w T. i stanowią mienie ww. Spółdzielni przeznaczone do wspólnego korzystania przez mieszkańców osiedla. Przedłożone do akt sprawy dokumenty, a także zeznania T. J. wskazują, że pozwani w celu dotarcia do drogi publicznej – ulicy (...) na co dzień korzystają wyłącznie z ulicy (...) oraz fragmentu ulicy (...). Z map natomiast wynika, że pozwani mogą również poruszać się ulicą (...) w kierunku ulicy (...), aby następnie skręcić w ulicę (...) i dotrzeć do drogi publicznej – ul. (...). Oczywiście to do wyłącznej decyzji pozwanych należy wybór jakimi ulicami będą się przemieszczać, lecz należy podkreślić, iż mają możliwość korzystania z każdej drogi wewnątrz osiedlowej oraz towarzyszącej jej infrastruktury (np. chodników). W ocenie Sądu, pozwani są uprawnieni do korzystania z wszystkich dróg osiedlowych, a co więcej faktycznie codziennie z nich korzystają (choćby w części), wobec czego powinni uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z ich eksploatacją i utrzymaniem (stosownie do art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych).

Sąd nie podzielił zapatrywania strony pozwanej co do niezasadności partycypowania w kosztach utrzymania wału wygłuszającego odgłosy z drogi publicznej (drogi krajowej nr (...)). Owszem nieruchomość pozwanych nie znajduje się w bezpośredniej linii od wału, lecz biorąc pod uwagę rozchodzenie się fal dźwiękowych korzystają oni chociażby pośrednio z benefitów wału (to jest wygłuszenia odgłosów natężonego ruchu drogowego). Tym samym partycypowanie w kosztach utrzymania wału jawi się również jako zasadne.

Zgodnie z § 17 ust. 1 Statutu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w T., członkowie spółdzielni będący właścicielami domów oraz właściciele domów nie będący członkami wnoszą do Spółdzielni opłaty na pokrycie kosztów utrzymania i eksploatacji nieruchomości wspólnych i stanowiących mienie Spółdzielni oraz zobowiązań Spółdzielni z innych tytułów. Natomiast w myśl § 17 ust. 2 ww. Statutu koszty eksploatacji i utrzymania nieruchomości wspólnych, o których mowa w ust. 1 ustala się proporcjonalnie do udziału właściciela domu jednorodzinnego w nieruchomości wspólnej. Wysokość opłat uchwała Rada Nadzorcza. Na powyższej podstawie Rada Nadzorcza Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w T. podjęła uchwałę 1/2022 z dnia 27 czerwca 2022 roku, w której ustaliła wysokość opłaty od właścicieli domów nie będących członkami - 59 zł miesięcznie za rok 2020, 62 zł miesięcznie za rok 2021 oraz 2022.

W toku postępowania powódka wskazała, że powyższa stawka została ustalona poprzez podzielenie sumy wszystkich kosztów poniesionych przez spółdzielnię za nieruchomości stanowiące mienie spółdzielni przeznaczonego do wspólnego korzystania przez mieszkańców osiedla w danym roku (odpowiednio 2020, 2021) na 52 (osiedle składa się z 52 domów jednorodzinnych), a następnie podzielenie na 12 miesięcy. Zatem ustalona wysokość miesięcznej opłaty stanowi 1/52 wszystkich kosztów poniesionych przez spółdzielnię na rzecz nieruchomości wspólnych. Przyjęta stawka dla właścicieli niebędących członkami spółdzielni obejmuje wyłącznie wydatki związane z utrzymaniem mienia przeznaczonego do wspólnego korzystania i w tym zakresie w żaden sposób nie różnicuje pozycji właścicieli należących

i nienależących do spółdzielni. Owszem, stawka comiesięcznych opłat dla członków spółdzielni jest ustalona w innej (wyższej) wysokości, gdyż uwzględnia również wydatki związane z wyłącznym mieniem spółdzielni nieprzeznaczonym do wspólnego korzystania oraz zapewnieniem funkcjonowania organów spółdzielni.

Należy podkreślić, że przepisy ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie narzucają spółdzielniom mieszkaniowym konkretnego mechanizmu ustalania wysokości tych opłat. Niewątpliwie powinny one odnosić się do rzeczywistych wydatków spółdzielni, związanych z mieniem spółdzielni, z którego korzystają właściciele domów jednorodzinnych, niebędący członkami spółdzielni, np. w poprzednim okresie obrachunkowym, a ustalenie tych wydatków powinno być możliwe także w oparciu o ewidencję, którą obecnie spółdzielnia ma obowiązek prowadzić zgodnie z art. 4 ust. 4¹ ww. ustawy. Przyjęte kryteria powinny odwoływać się do faktycznego zakresu korzystania z mienia spółdzielni, przy czym należy zdawać sobie sprawę, że w przypadku określonych wydatków wyliczenie ich wysokości z istoty rzeczy będzie mieć charakter szacunkowy i przybliżony (tak wyrok SA w Warszawie z dnia 4 stycznia 2017 roku, VI ACa 1553/15). W literaturze wskazuje się, że podstawą rozliczeń może być: wielkość powierzchni użytkowej lokalu, liczba osób zamieszkujących w danym lokalu, zasada po równo każdy lokal, wielkość działki należącej do członka (R. Dzik [w:] Spółdzielnie mieszkaniowe. Komentarz. Wzory pozwów i wniosków sądowych, wyd. VIII, Warszawa 2018, art. 4, art. 5). W ocenie Sądu, przyjęcie za podstawę rozliczenia zasady każdy właściciel ponosi 1/52 łącznych kosztów utrzymania mienia przeznaczonego do korzystania wspólnego było dopuszczalne i nie jawi się jako krzywdzące dla właścicieli poszczególnych nieruchomości. Nie można tracić punktu widzenia, że trudno znaleźć (bądź wyobrazić sobie) metodę rozliczeń, która uwzględniałaby zakres faktycznego korzystania z elementów infrastruktury przez poszczególnych właścicieli (niezależnie czy posiada status członka spółdzielni, czy też nie). Dokonywanie rozliczeń proporcjonalnych dla każdej ulicy, zliczanie wydatków związanych z naprawami czy kosztów zużycia energii elektrycznej przez latarnie byłoby znacznie utrudnione, wymagałoby zwiększonego nakładu pracy zarządcy, co niewątpliwie wpłynęłoby na koszty zarządzania.

W toku postępowania pozwani podnieśli, że korzystają z nieruchomości jedynie w ograniczonym zakresie – przejazd ulicą (...). Niemniej mają oni ogólnodostępną możliwość korzystania z wszystkich elementów wspólnej infrastruktury (dróg wewnątrzosiedlowych, chodników, oświetlenia, wału) co uzasadnia partycypację we wszystkich wydatkach jej utrzymania.

Powódka wskazała, że łącznie koszty poniesione przez spółdzielnię za nieruchomości stanowiące mienie spółdzielni, które przeznaczone są do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w osiedlu w roku 2020 wyniosły 36 883,31 zł. Złożyły się na nie: podatek od nieruchomości, opłata roczna za użytkowanie wieczyste, koszty zarządcy, koszty korespondencji, koszty bankowe, oczyszczanie chodników po zimie, oświetlanie ulic oraz naprawa osiedlenia. Natomiast na koszty poniesione w roku 2021, które w sumie wyniosły 38 623,90 zł złożyły się podatek od nieruchomości, opłata roczna za użytkowanie wieczyste, koszt zarządcy, koszt korespondencji, koszty bankowe, oczyszczanie chodników po zimie i naprawa studzienki, oświetlanie ulic, naprawa oświetlenia i ubezpieczenia dróg. Powódka na poparcie swoich twierdzeń przedłożyła kopię faktur, wygenerowane zestawienia wydatków, decyzje ustalające wysokość opłat rocznych oraz podatków oraz umowy i pisma administracyjne. Po przeanalizowanego obszernego materiału dowodowego, Sąd uznał, że koszty poniesione na rzecz utrzymania mienia przeznaczonego do wspólnego korzystania mieszczą się w ustawowym zakresie z art. 4 ust. 4 ww. ustawy, są zasadne i niewygórowane.

Na marginesie należy wskazać, że przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa T. J. i J. J. mieli świadomość obowiązku partycypowania w kosztach utrzymania dróg osiedlowych. Sąd nie neguje twierdzeń T. J., że w momencie nabycia domu pozwani nie zostali poinformowani o statusie prawnym dróg dojazdowych do ich posesji. Niemniej później pozwani na skutek wezwań powódki dowiedzieli się o powyższym i nie zgadzając się z wysokością ustalonej stawki świadomie postanowili nie uiszczać comiesięcznych opłat. Pozwani nie skorzystali z prawnych możliwości zgłoszenia swoich wątpliwości poprzez zakwestionowanie uchwał Rady Nadzorczej w drodze powództwa o ustalenie ich nieważności albo nieistnienia.

W świetle powyższej argumentacji, Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne i uwzględnił je w całości, zasądając solidarnie od T. J. i J. J. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w T. kwotę 1 334 zł (pkt I wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Powódka wezwała pozwanych do spełnienia świadczenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty, które zostało doręczone 8 listopada 2022 roku. Pozwani winni uiścić należność do dnia 15 listopada 2022 roku, zatem od 16 listopada 2022 roku popadli oni w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia, co uzasadniało orzeczenie odsetek właśnie od tej daty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz art. 105 § 2 k.p.c. Powódka poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 746,42 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 100 zł (art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł (§ 2 pkt 2 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty doręczenia korespondencji sądowej za pośrednictwem komornika sądowego w kwocie 89,42 zł (k. 150-152). Powództwo zostało uwzględnione w całości, zatem pozwani jako strona przegrywająca sprawę zobowiązani są solidarnie do zwrotu kosztów postępowania na rzecz powódki, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Sędzia Katarzyna Malinowska